Com estàs?

Per PepMaria el dv., 30/09/2011 - 09:00

How are you? "How are you, Pep?" Aquesta és la manera, aparentment tan poc original, com em saluda habitualment el meu amic Fred, un kenyà que estudia i treball a ESADE. Jo acostumo a estar enfeinat, i li contesto per educació "Fine, thanks", i poques vegades afegeixo "And you?": no fos cas que realment m'expliqués com es troba i perdéssim uns minuts preciosos que necessitem per a treballar. Però en Fred insisteix cada vegada que ens trobem (i fins i tot en missatges d'email) a preguntar-me com estic.Jo atribueixo la seva insistència a la cultura africana, que es pot definir com a "pre-moderna", "pre-industrial", "pre-eficaç", "pre-lanostraculturamagnífica".Però si la nostra cultura ens fa oblidar preguntar per l'altre abans de solucionar problemes amb l'altre, aleshores és que no és tan magnífica. I aleshores és oportú cantar amb una mica de sentiment allò que es canta a l'himne de Sudàfrica: "Nkosi sikelel'i Afrika" - "Déu beneeixi l'Àfrica" (versió youtube de l'himne, molt recomanable: http://www.youtube.com/watch?v=MFW7845XO3g&feature=related). Perquè els altres, abans de ser "mecanismes per a solucionar els meus problemes", són gent com jo que tenen il·lusions, esperances i decepcions. I només renovo la meva condició de persona si m'interesso per aquests sentiments que ells tenen, si desitjo compartir tots aquest sentiments que jo tinc...encara que de vegades no vulgui compartir-los perquè em faran semblar menys vesasaberquè. Tal vegada ser persona és no tenir por de sentir-me menys vesasaberquè; desitjar (ni que sigui un minut) compartir els sentiments amb els altres (també els qui treballen amb mi); i trobar temps més amples per preguntar-se i respondre's de manera esponjada "Com estàs?".Gràcies, Fred, per recordar-me que sóc una persona, tot i que jo desitgi sovint oblidar-me'n. Pep P.D. Per cert: Estic molt bé, gràcies.